

fra gammel Tid havde for ham. Om det saa var hans Følelser for Per, gemte de paa Bunden en god Portion Forelskelse.

Da Ivan nogle Dage senere søgte ham, modtog han ham alligevel temmelig unaadigt efter at have ladet ham vente et Kvartertid ude i Forstuen. Det var nu engang den gamle Hugaf en Umulighed at behandle en Jøde som sin Ligemand. Han frygtede tillige for at vise sig for villig. Først da Ivan rent ud erklærede, at den hele Sag vilde staa og falde med hans Tilslutning, fandt han Tidspunktet passende til at overgive sig.

Han stillede dog forskellige Betingelser, blandt andet, at Per skulde kaldes hjem straks, da der var adskilligt at ændre i hans Udkast, før det kunde bruges som Grundlag for Detailplaner. Endvidere forlangte han, for at der overhovedet skulde blive Mulighed for et frugtbringende Samarbejde mellem ham og Per, at denne gjorde en Undskyldning for sin ungdommelige Opførsel ved deres sidste Sammentræf og i det hele lovede at beflitte sig paa en sømmelig Optræden.

Denne Fordring bad Ivan ham paa det indstændigste at frafalde. Han var overbevist om — sagde han — at Per vilde vise sin Taknemlighed mod ham ved den hensynsfuldeste Optræden og af sig selv gøre alt for at bringe den beklagelige Scene i Forglemmelse. Men et bestemt Paalæg herom vilde — han kunde ikke »betone«